

Коли людина приходить у лікарню із серйозною травмою, можуть бути деякі ситуації, які можна умовно розділити на дві групи: платне лікування і безкоштовне, яке пропонується державою. У першому випадку людина отримає якісні лікарські препарати і можливо, навіть діагностику з використанням дорогого обладнання. У другому випадку – це лише недорогі препарати, абияке обстеження та неякісна діагностика застарілим обладнанням. І кожен вибирає курс лікування відповідно можливостям свого гаманця.

Але шляхи вирішення все ж є: проблема може зрушитись із мертвої точки тільки завдяки збільшенню фінансування в сферу медицини і діагностики. Якщо держава не може підтримувати медичні заклади за бюджетні кошти, то треба залучати іноземних інвесторів.

Потрібно працювати над створенням сприятливого для здоров'я середовища, формування відповідального ставлення громадян до особистого здоров'я та мотивації населення до здорового способу життя, а також оптимізації організації та фінансування медичної галузі зі створенням дієвої системи охорони громадського здоров'я, зорієнтованої на пріоритетний розвиток первинної медико-санітарної допомоги, сімейної медицини, спроможної забезпечити медичні потреби населення на рівні чинних стандартів, у тому числі за найбільш значущими в соціально-економічному та медико-демографічному плані хронічними неінфекційними захворюваннями.

Отже, медицина в Україні має чимало проблем і лише вирішивши питання якості, доступності, економічні та кадрові дилеми, а також проблеми розвитку нових інноваційних технологій, ми зможемо із гордістю пишатись українською медициною, і бути впевненим за своє здоров'я. Та потрібно пам'ятати, що стан власного здоров'я для кожного із нас має величезне значення, і лише власна свідомість може бути рушійною силою для покращення медичної галузі в цілому.

Список використаних джерел

1. Десять проблем української медицини [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.uifuture.org/publications/news/25139-heals-medecine-torgun>.
2. Проблема сучасної медицини в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://porogy.zp.ua/2015/12/problematika-suchasnoyi-medicini-v-ukrayini/>
3. Сучасна медицина : проблеми та її рішення [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2597>.

Хомчин Т.

студентка V курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: д. політ. н., професор

кафедри інформаційної та

соціокультурної діяльності ТНЕУ

Лазарович М. В.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

У період інформатизації суспільства стала необхідною підготовка людини до швидкого сприйняття і обробки великих обсягів інформації, оволодіння нею сучасних засобів, методів і технології роботи. Крім того, нові умови, які виникають під час роботи породжують залежність інформованості однієї людини від інформації, придбаної іншими людьми. Тому вже недостатньо вміти самостійно освоювати і накопичувати інформацію. А основною потребою в даному суспільстві постає потреба в нових технологіях роботи з інформацією, а також зв'язок її з навколишнім середовищем, після чого отримана інформація аналізується, на основі чого приймаються рішення. Це говорить про те, що людина повинна мати певний

рівень культури з поведження з інформацією. Для відображення цього факту був введений термін інформаційна культура.

«Інформаційна культура у вузькому сенсі - це рівень досягнутого в розвитку інформаційного спілкування людей, а також характеристика інформаційної сфери життєдіяльності людей, в якій ми можемо відзначити ступінь досягнутого, кількість і якість створеного, тенденції розвитку, ступінь прогнозування майбутнього».

Інформаційна культура це галузь загальної культури, що вивчає проблеми в суспільних інформаційних відносинах. Також інформаційна культура це рівень відповідності норм, які встановлені в суспільстві.

Для вільної орієнтації в інформаційному потоці людина повинна володіти інформаційною культурою як однієї зі складових загальної культури. Інформаційна культура пов'язана із соціальною природою людини. Вона є продуктом різноманітних творчих здібностей людини і виявляється в наступних аспектах:

- В конкретних навичках по використанню технічних пристроїв (від телефону до персонального комп'ютера і комп'ютерних мереж);
- В здатності використовувати у своїй діяльності комп'ютерну інформаційну технологію, базовою складовою якої є численні програмні продукти;
- В умінні витягувати інформацію з різних джерел: як з періодичної преси, так і з електронних комунікацій, представляти її в зрозумілому вигляді і вміти її ефективно використовувати;
- У володінні основами аналітичної переробки інформації;
- В умінні працювати з різною інформацією;
- В знанні особливостей інформаційних потоків у своїй галузі діяльності [5].

Отже на даному етапі інформатизації суспільства та прогресу світової цивілізації, коли змінюються процеси праці, вдосконалюються для вивчення чогось нового неосяжного нові сучасні технології, засновується новий різновид культури – інформаційна культура.

Інформаційна культура - вміння цілеспрямовано працювати з інформацією і використовувати для її отримання, обробки і передачі комп'ютерну інформаційну технологію, сучасних технічних засобів і методів. Її основними компонентами є культура організації подання інформації; культура сприймання та користування інформацією; культура використання нових інформаційних технологій (НІТ); культура спілкування через засоби НІТ [2].

Так, С. В. Алексеева, О. Д. Гуменний та В. В. Паржницький виділяють такі складові змісту поняття «інформаційна культура керівника»: сукупність знань, навичок, умінь і здібностей керівника в роботі з інформаційними технологіями; процес і результат розвитку керівника в інформаційному суспільстві (здатність використовувати інформаційний підхід у своїй управлінській діяльності, аналізувати та оцінювати інформаційну обстановку, робити інформаційні системи більш ефективними для професійної діяльності тощо); стиль мислення; ставлення до інформації; культура роботи з інформацією; дотримання етичних норм тощо [1, с. 113-114].

Елементами інформаційної культури вступають також: її компетентність в інформаційних процесах, творчість в інформаційній поведінці, вироблена ціннісно-мотиваційна сфера, відстеження людиною своєї діяльності з присвоєння інформаційної культури й усвідомлення внутрішніх змін у ній, розвинута емоційна рефлексія [6, с. 113].

Н. Б. Новицька інформаційну культуру в нових формах її передачі розглядає як систему з чотирьох базових компонентів, пов'язаних з інформатизацією: 1) культура правил організації подання інформації; 2) культура правил сприймання та користування інформацією; 3) культура правил суспільних відносин щодо використання нових інформаційних технологій, в тому числі з використанням мережі Інтернет; 4) культура суспільних правовідносин з використанням нових комп'ютеризованих інформаційних технологій [4, с. 38].

Мета інформаційної культури полягає в розумінні цінності інформації у світі, що весь час підлягає змінам, створення всіх необхідних передумов для вільного доступу до інформаційних ресурсів, підвищення якості життя та професійної діяльності, на підставі використання інформаційних вмінь, знань та навичок, вміння самостійно створювати інформаційні повідомлення.

До принципів інформаційної культури належать такі:

1. Принцип прозорості, означає відкритість, доступність, свобода обміну інформацією. Прозорість як принцип формування інформаційної культури, на нашу думку, має передбачати відкритість діяльності органів публічної влади, які визначають та реалізують заходи інформаційної політики, пов'язані як з формуванням інформаційної культури в цілому, так і окремих її компонентів, залучення громадськості до обговорення проектів правових актів, якими регламентуються питання розвитку інформаційної культури.

2. Принципи безперервності охоплюється заходами формування, становлення інформаційної культури, та навчанням яке ведеться протягом усього життя.

3. Принципи науковості, який включає до себе і теоретично обґрунтований підхід до легального термінологічного апарату.

4. Принципи толерантності визначається як повага до різних інформаційних культур світу, їхніх форм самовираження і способів прояву людської індивідуальності.

5. Принципи пріоритетності. Його сутність пов'язана з наданням людині і громадянину права і можливості засвоювати доробок людства в інформаційній сфері відповідно до власних переконань, уподобань, мотивів та цінностей.

6. Принципи цілеспрямованості полягає у відповідності заходів та засобів, які використовують секретарі, керівники підприємств у досліджуваній сфері [3, с. 44].

Інформаційна культура є одним із видів загальної культури. Вона дозволяє фахівцю ефективно діяти в інформаційному полі, її культура фахівців є складовою професійної культури, яка охоплює інформаційну компетентність, знання, мотиви, механізми в інформаційному середовищі.

Список використаних джерел

4. Алексєєва С. В., Гуменний О. Д., Паржницький В. В. Розвиток інформаційної культури педагогічних працівників професійно-технічних навчальних закладів. Київ, 2015. С. 113-114.

5. Гадзало А. Я. Інформаційна культура як важлива складова людського капіталу. Publishinghouse Education and Sciences. r.o. URL: http://www.rusnauka.com/23_WP_2009/Economics/50415.doc.htm).

6. Монографія / К. І. Беляков, С. Г. Онопрієнко, І. М. Шопіна : за заг. ред. К. І. Белякова. – К.: КВІЦ, 2018. – 169 с.

7. Новицька Н. Б. Організаційно-правові аспекти інформаційної культури в управлінській діяльності: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Національна академія держ. податкової служби України. Ірпінь, 2007. С. 38.

8. Розвиток інформаційної культури керівників вищих навчальних закладів: монографія / О. Д. Гуменний. – Київ: – 231 с.

9. Українська людина в європейському світі: виміри ідентичності: навч. посібник / кол. авторів; за ред. д-ра екон. наук, проф. Т. С. Смовженко, д-ра філос. наук, проф. З. Е. Скринник. Київ: УБС НБУ, 2015. С. 113.